

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 230/08-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 27. januára 2009 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta a zo sudcov Juraja Horvátha a Lajosa Mészárosa v konaní o prijatej sťažnosti spoločnosti G., a. s., právne zastúpenej advokátom Mgr. T. K., B., ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 38 Cb 216/2004, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo spoločnosti G., a. s., na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 38 Cb 216/2004 porušené bolo.

2. Spoločnosti G., a. s., priznáva finančné zadost'učinenie v sume 1 500 € (slovom tisícpäťsto eur), ktoré je Okresný súd Košice II povinný vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Okresný súd Košice II je povinný uhradiť spoločnosti G., a. s, trovy konania v sume 248,71 € (slovom dvestoštyridsaťosem eur a sedemdesiatjeden centov) na účet jej právneho zástupcu Mgr. T. K., B., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Sťažnosti vo zvyšnej časti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. II. ÚS 230/08-8 z 27. mája 2008 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť spoločnosti G., a. s. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 38 Cb 216/2004.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka podala návrh na začatie konania o zaplatenie 76 689,60 Sk s prísl. proti J. C. (ďalej aj „odporca“). Odporca si podľa tvrdenia sťažovateľky nesplnil povinnosť zaplatiť riadne a včas časť ceny úveru podľa zmluvy o úvere.

Sťažovateľka v sťažnosti popísala priebeh napadnutého súdneho konania a poukázala na to, že okresný súd bol v napadnutom konaní nečinný. Ďalej uviedla, že mala plnú dôveru

v správne a efektívne konanie súdu, ktoré rešpektuje základné princípy spravodlivého procesu, avšak okresný súd vo veci nekonal plynule, a keď odporca nebol v predmetnom konaní súčinnosťný, okresný súd neaplikoval ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku s cieľom včas zabezpečiť potrebnú súčinnosť od odporcu.

Sťažovateľka uviedla, že navodením právnej neistoty zo strany okresného súdu a ním zapríčineným porušením uvedených ústavných práv bola obmedzená v rozvoji podnikateľských aktivít, nadobudnutí a udržiavaní si materiálnych a osobných zložiek podnikania spočívajúcich najmä v rozvoji jej sociálnych aktivít ako zamestnávateľa, udržiavaní si zamestnanosti a vytváraní si samotných existenčných predpokladov jej podnikania. Poukázala aj na predmet svojho podnikania, ktorým je okrem iných poskytovanie úverov z vlastných zdrojov. Zbytočnými priet'ahmi zo strany okresného súdu bola obmedzovaná v nadobudnutí prostriedkov potrebných na uskutočňovanie jej podnikateľskej činnosti, pričom obmedzovanie spočíva najmä v získavaní úverov, kde zdĺhavosť konania má nesporný vplyv na ekonomické a účtovné ukazovatele, ktoré podmieňujú ich získanie. V neposlednom rade sťažovateľka utrpela ujmu na dobrom mene - likvidite, ktorú požíva v relevantných ekonomických kruhoch.

Vzhľadom na uvedené nepriaznivé následky, ktoré boli spôsobené priet'ahmi v konaní pred okresným súdom, sťažovateľka zastáva názor, že sú dané dôvody na priznanie finančného zadost'učinenia v sume 100 000 Sk, a zároveň zastáva názor, že uvedená výška finančného zadost'učinenia je vzhľadom na výšku pohľadávky k 10. septembru 2007, ktorá predstavovala sumu 236 895,30 Sk (istina 76 689,60 Sk, vyčíslené úroky k 10. septembru 2007 v sume 146 987,70 Sk, hotové výdavky 100 Sk, súdny poplatok 3 830 Sk, trovy právneho zastúpenia 9 288 Sk), a okolnosti jej prípadu primeraná, pričom poukazuje na to, že porušenie jej základného práva nemožno účinne odstrániť len uplatnením právomoci ústavného súdu nariadiť okresnému súdu vo veci konať.

Sťažovateľka napokon navrhla, aby ústavný súd vydal tento nálež:

„Okresný súd Košice II v konaní sp. zn. 38 Cb 216/2004 porušil základné právo spoločnosti G., a. s., na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2

Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných práv a slobôd a ústavný súd prikazuje Okresnému súdu Košice II aby vo veci sp. zn. 38 Cb 216/2004 konal.

Ústavný súd Slovenskej republiky zároveň sťažovateľovi priznáva 100.000,- Sk ako primerané finančné zadosťučinenie, ktoré je Okresný súd Košice II povinný zaplatiť v lehote do dvoch mesiacov na účet právneho zástupcu sťažovateľa a trovy právneho zastúpenia 7.615,- Sk, spočívajúce v zmysle ustanovení vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z. z. v dvoch úkonoch právnej služby po 3.629,50 Sk s DPH a dvoch režijných paušáloch po 178,- Sk, ktoré je Okresný súd Košice II a povinný zaplatiť v rovnakej lehote na účet právneho zástupcu sťažovateľa.“

2. Okresný súd sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k sťažnosti podaním sp. zn. 1SprV/400/2008 doručeným ústavnému súdu 17. júla 2008, v ktorom sa okrem iného uvádza, že 31. marca 2004 podal právny predchodca sťažovateľky G., k. s., ako žalobca na miestne nepríslušnom Okresnom súde Košice I žalobu, ktorá bola postúpená okresnému súdu 10. júna 2004 a pôvodne bola vedená pod sp. zn. 32 Rob 427/04, proti žalovanému J. C. o zaplatenie sumy 76 689,60 Sk s príslušenstvom. Platobný rozkaz bol vydaný 19. júla 2004 avšak uznesením z 12. októbra 2004 bol zrušený, keďže ho nebolo možné doručiť žalovanému do vlastných rúk. Dňa 16. novembra 2004 bola vec zapísaná do registra Cb pod sp. zn. 38 Cb 216/2004 do súdneho oddelenia Mgr. G. F. V januári až máji 2005 boli vykonané úkony súvisiace s prípravou pojednávania a zistením pobytu žalovaného. Podaním, ktoré bolo doručené okresnému súdu 3. augusta 2006, sťažovateľka navrhla, aby okresný súd pripustil zmenu účastníkov konania na strane žalobcu na základe zmluvy o predaji podniku. Rozhodnutím zo 16. marca 2007 okresný súd pripustil, aby z konania vystúpil pôvodný žalobca a na jeho miesto do konania vstúpila sťažovateľka. Uznesením zo 14. marca 2008 bol žalovanému ustanovený opatrovník v konaní. Na pojednávaní konanom 16. júna 2008 bol vyhlásený rozsudok, ktorým okresný súd žalobe vyhovel. Keďže rozhodnutím vo veci samej rozsudkom zo 16. júna 2008 bol odstránený stav právnej neistoty sťažovateľky, okresný súd navrhuje, aby ústavný súd ústavnej sťažnosti nevyhovel. Podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde okresný súd súhlasí s upustením od ústneho pojednávania vo veci.

3. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

II.

Z obsahu sťažnosti a zo súdneho spisu okresného súdu sp. zn. 38 Cb 216/2004 ústavný súd zistil tento priebeh a stav konania:

Okresnému súdu Košice I bol 31. marca 2004 doručený návrh na začatie konania o zaplatenie sumy 76 689,60 Sk s príslušenstvom, pretože odporca si podľa tvrdenia sťažovateľky nesplnil povinnosť zaplatiť riadne a včas časť ceny úveru podľa zmluvy o úvere. Vyšší súdny úradník postúpil žalobný návrh z dôvodu miestnej nepríslušnosti okresnému súdu. Okresnému súdu bola vec doručená 10. júna 2004 a bola vedená pod č. k. 27 Rob 113/2004-32. Okresný súd vydal 19. júla 2004 pod č. k. 32 Rob 427/2004-34 platobný rozkaz, ktorým vyhovel návrhu sťažovateľky. Platobný rozkaz nebolo možné doručiť odporcovi, pretože sa zásielka 2. augusta 2004 vrátila z dôvodu, že na danej adrese ide o neznámeho adresáta. Na výzvu okresného súdu zo 7. septembra 2004 register obyvateľstva potvrdil adresu odporcu, ktorú uviedol navrhovateľ. Vzhľadom na skutočnosť, že platobný rozkaz nebolo možné doručiť, okresný súd ho 12. októbra 2004 uznesením č. k. 27 Rob 113/2004-40 zrušil. Po nadobudnutí právoplatnosti uznesenia 5. novembra 2004 bola 16. novembra 2004 pridelená vec sudcovi. Na základe § 372k ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku 5. januára 2005 okresný súd sťažovateľke oznámil, že predpokladaný termín pojednávania v jej veci bude vo štvrtom štvrtroku 2005. Okresný súd 7. januára 2005 uznesením uložil odporcovi, aby sa do 30 dní vyjadril k veci, a taktiež vyzval sťažovateľku oznámiť, či súhlasí s rozhodnutím veci bez nariadenia pojednávania. Odporcovi sa uvedenú výzvu nepodarilo doručiť. Okresný súd sa vo februári 2005 pokúsil poštou doručiť výzvu na adresu miesta podnikania, ktorú zistil zo živnostenského registra. Ani doručovanie v máji 2005 prostredníctvom mestskej polície nebolo úspešné. O 14

mesiacov, v auguste 2006, právny zástupca odporcu zaslal okresnému súdu oznámenie o predaji podniku. Sťažovateľka ako kupujúca kúpila podnik predchádzajúceho žalobcu G., k. s., a požiadala okresný súd o pripustenie zmeny účastníkov. Okresný súd z tohto dôvodu požiadal Okresný súd Bratislava I 11. augusta 2006 o úplný výpis z obchodného registra, ktorý mu bol doručený 18. septembra 2006. Vec bola síce 7. novembra 2006 pridelená novému sudcovi, avšak 27. novembra 2006 bola nanovo pridelená pôvodnému sudcovi. Uznesením č. k. 27 Rob 113/2004-88 zo 16. marca 2007 okresný súd pripustil zmenu účastníka na strane navrhovateľa. Okresný súd výzvou z 19. apríla 2007 opätovne zisťoval pobyt odporcu. Register odpoveďou doručenou 27. júna 2007 potvrdil pôvodný údaj o pobyte. V júli 2007 požiadal okresný súd o doručenie zásielky mestskú políciu, ktorá zistila, že sa adresát síce zdržiava na tejto adrese, ale ani prvodoručenie a ani opakované doručenie neboli úspešné. Odporca si zásielku nevyzdvihol ani na stanici mestskej polície. O 6 mesiacov, 18. decembra 2007, vyzval okresný súd sťažovateľku, aby doložila dôkaz, na základe ktorého určila istinu a príslušenstvo v žalobe, a dôkaz o prevode finančných prostriedkov v rámci úveru. Zároveň bola mestská polícia opätovne požiadaná o doručenie zásielky odporcovi. Koncom januára 2008 mestská polícia oznámila okresnému súdu, že na uvedenej adrese odporca nebýva a používa ju len ako skladisko. Sťažovateľka na výzvu obratom reagovala. Okresný súd 19. februára 2008 nariadil pojednávanie na 21. apríl 2008. Uznesením č. k. 27 Rob 113/2004-103 zo 14. marca 2008 okresný súd na základe § 29 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku ustanovil odporcovi opatrovníka. Sťažovateľka aj opatrovník odporcu sa ospravedlnili z neúčasti na pojednávaní. Okresný súd v deň pojednávania toto pojednávanie odročil na 16. jún 2008. Sťažovateľka aj opatrovník odporcu sa opäť ospravedlnili z neúčasti na pojednávaní. Na pojednávaní uskutočnenom 16. júna 2008, na ktorom sa nezúčastnili účastníci konania, okresný súd vyhlásil rozsudok č. k. 38 Cb 216/2004-122, ktorým vyhovel sťažovateľke. Rozsudok nadobudol právoplatnosť 2. augusta 2008.

III.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka sa svojou sťažnosťou domáhala vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov. Sťažovateľka zároveň namietala aj porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čo platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci.

V súvislosti s hodnotením konania podľa uvedených kritérií ústavný súd konštatuje, že v prípade sťažovateľky došlo k procesnoprávnemu nástupníctvu (sukcesii), teda k zmene pôvodného účastníka konania na strane žalobcu, a to na základe zmluvy o predaji podniku. Na základe návrhu sťažovateľky z 1. augusta 2006 okresný súd pripustil zmenu na strane

žalobcu uznesením zo 16. marca 2007. Právoplatnosťou tohto uznesenia okresného súdu (10. mája 2007) sťažovateľka vstúpila do predmetného konania v tom štádiu, v akom sa nachádzalo pred zmenou účastníkov konania. Ústavný súd zistil, že G., k. s., predala svoj podnik okrem oprávnenia používať obchodné meno sťažovateľke – G., a. s. Obchodné meno G., k. s., bolo neskôr vymazané, a namiesto neho bolo zapísané G. B., a. s. Pôvodná žalobkyňa teda ďalej právne existuje ako G. B., a. s. Vzhľadom na charakter a rozsah zmluvy o predaji podniku však ústavný súd nemal pochybnosť o tom, že sťažovateľka môže uplatňovať právo na konanie bez zbytočných prietáhov aj pre štádium konania, ktoré tejto sukcesii predchádzalo (m. m. I. ÚS 52/01, I. ÚS 82/05, pre právnickú osobu IV. ÚS 16/05).

1. Predmetom konania pred okresným súdom je návrh sťažovateľky na začatie konania o zaplatenie sumy 76 689,60 Sk s prísl. na základe zmluvy o úvere. Uvedený druh konania je štandardnou súčasťou rozhodovania všeobecných súdov a nie je právne zložitá. Predmetná vec nebola zvlášť zložitá, aj keď sa z faktického hľadiska mierne komplikovala skutočnosťou, že odporca v konaní nepreberal súdne zásielky. Napokon treba uviesť, že daná vec nie je vecou s osobitným významom pre sťažovateľku v zmysle judikatúry ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva.

2. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval prípadnú existenciu zbytočných prietáhov v napadnutom konaní, bolo správanie sťažovateľky ako účastníčky súdneho konania. V súhrne možno správanie sťažovateľky hodnotiť ako súčinnosť, ktoré neprispelo žiadnym spôsobom k predĺženiu celkovej doby konania. Nemožno jej teda vyčítať žiaden podiel na nečinnosti súdu, čo netvrdí ani okresný súd vo svojom stanovisku k sťažnosti.

3. Pokiaľ ide o postup okresného súdu v posudzovanom konaní, ústavný súd konštatuje, že predmetné konanie bolo poznačené ústavne neakceptovateľnými prietahmi. Konanie prebehlo výlučne na jednom stupni súdnej sústavy. V konaní, ktoré celkovo trvalo štyri roky a tri mesiace, možno zaznamenať jedno ročné a jedno polročné obdobie úplnej nečinnosti okresného súdu. Z uvedeného vyplýva, že konanie neprebiehalo plynulo, bez dlhších období nečinnosti medzi jednotlivými úkonmi. Ani z pohľadu na konanie ako celok

nemožno akceptovať zistené obdobia nečinnosti. Ústavný súd nesúhlasí s názorom okresného súdu, že nedošlo k porušeniu práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, pretože medzičasom už bolo vo veci rozhodnuté. V čase podania ústavnej sťažnosti nebola vec právoplatne ukončená, a tak bol ústavný súd povinný preskúmať celé konanie.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k názoru, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 38 Cb 216/04 došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vzhľadom na právoplatné skončenie predmetného konania ústavný súd nevyhovел tej časti návrhu, v ktorej sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prietahov.

IV.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľka žiadala aj o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 100 000 Sk najmä z dôvodu, že *„navodením právnej neistoty zo strany súdu... bola sťažovateľka obmedzená v rozvoji podnikateľských aktivít“*.

Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen deklarovanie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04). Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade prichádza do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia. Pri určení finančného

zadosťučinenia ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na celkovú dĺžku napadnutého konania okresného súdu a berúc do úvahy konkrétne okolnosti daného prípadu, ako aj skutočnosť, že konanie vo veci bolo do rozhodnutia ústavného súdu právoplatne skončené, ústavný súd považoval priznanie sumy 1 500 € za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku jej právneho zastúpenia v konaní vedenom ústavným súdom.

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Sťažovateľke vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia z 5. septembra 2007 a spísanie ústavnej sťažnosti z 10. septembra 2007). Za dva úkony vykonané v roku 2007 patrí odmena v sume dvakrát po 98,59 € a režijný paušál dvakrát po 5,91 € (v zmysle § 1 ods. 3 a § 11 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov), preto trovy právneho zastúpenia sťažovateľky predstavujú sumu 209 €, ku ktorej bolo treba pripočítať 19 % DPH, teda sumu 39,71 €, t. j. trovy právneho zastúpenia sťažovateľky predstavujú celkovú sumu 248,71 €.

Vyjadrenie právneho zástupcu doručené ústavnému súdu 30. júla 2008, podľa ktorého sťažovateľka trvá na ústavnej sťažnosti, nevyhodnotil ústavný súd vzhľadom na jeho obsah (absencia ústavnoprávneho aspektu) ako podanie relevantné pre rozhodnutie vo veci samej, a preto odmenu zaň nepriznal.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. januára 2009